

Ulf Kristersson: Tal på Järvaveckan 2022

Talare

Ulf Kristersson
Partiledare

Datum

2 juni 2022

Plats

Järva

Omständigheter

Moderaternas partiledare Ulf Kristerssons tal på Järvaveckan 2022.

En av de allra bästa sakerna med mittjobb, är att man får träffa så väldigt mångaintressanta människor – med alla möjligaolika erfarenheter. För mig är varje möte viktigt, men någramöten gör extra starkt intryck. Ett sådanthade jag på Rosengård i Malmö efterkravallerna under påsken. Jag glömmer inte den förfärliga känslannär vi kom till den halvt nerbrändalågstadieskolan. Och då var det ändå rätt mycket somskakade om de där dagarna: Som denbrinnande bussen som var full medpassagerare när den attackerades. Och derena mordförsöken – 400 skadade poliseröver landet. Men den nerbrända skolan berörde migsärskilt. Jag har själv tre rätt stora barn, och två av dem går i skolan ännu någradagar. Och jag tänkte på barnen somrimligen måste undra vad de hade gjort, föratt någon skulle vilja elda upp deras skola. Jag försökte föreställa mig vad de kommerminnas av det, när de blir lite äldre. Vad betyder en nedbränd skola för tillit, förtroende, hopp, drömmar ochambitioner? Att sätta eld på en bil, är ettbrott här och nu. Att sätta eld på en skolaär ett brott mot framtiden. Och det var framtiden som ligisternaangrep – de angrep inte bara polisen. Desom organiserade upploppen – och somodlar sin konflikt med det svenskasamhället – de vet vad deras farligastevapen är: förmågan att sprida hat ochhopplöshet, uppgivenhet och likgiltighet. De här människorna vill att vanligasvenskar ska se rubriker om våld ochstenkastning och sedan dra alla över enkam. De vill att människor som bor i denitton områden som polisen beskriver som särskilt utsatta, ska känna sig övergivnaoch på förhand borträknade. Hela idén äratt underblåsa motsättningar mellanmänniskor. Även jag kände enorm frustration. Över attdetta bara fortsätter. Över att staten intehar kraft att sätta stopp för de utländskamedborgare som kommer hit för att begåbrott, men som saknar rätt att vara i landet. Över att unga män över arton får rabatt påhalva straffet, när de försöker stena poliseri ett slags medeltida barbari. Men allra mest: frustration över att allahederliga människor som bor och jobbar iutsatta områden, inte får det skydd somalla människor i vårt land borde ha rätt till. Och i veckan var det

dags igen: Förskolorhölls stängda i Örebro i måndags, efter tvåmord på en skolgård. Tre skjutningar i minegen gamla hemstad Eskilstuna. En vardödlig, nu igen. Tre skottlossningar i Kalmar. För det här monumentala misslyckandet finns det ingen som bär ett större ansvar, än Morgan Johansson. Han är det enskilt största hindret för att komma åt den grovabrottsligheten. Han har snart varit ansvarig justitieminister i åtta år, men det enda hangör är att prata – skryta lite ibland, skylla ifrån sig desto oftare. Han gör allt, utom det som krävs. Oftast skyller han på den politiska oppositionen. Men senast var det den kommunala socialtjänstens fel. Att Sverige efter valet får en seriös justitieminister som tar sitt jobb på allvar, kommer inte vara tillräckligt. Men det kommer vara absolut nödvändigt. Om 101 dagar är det val. Att läka ihop ett land som har splittrats i olika parallellsamarhällen, blir en mycket svår uppgift. Men det är det kommande årtiondets allra viktigaste uppgift. Och då gäller det att inte bara se de många och stora problemen, utan också de små och de stora framstegen. Inte minst här, i Järva.***Nyligen besökte jag Askebyskolan i Rinkeby tillsammans med Stockholms finansborgarråd Anna König Jerlmyr. På en vägg hade eleverna satt upp texter om sin identitet. En tjej beskrev sig som ”irakisk-svensk” och skrev att hon har fått sin styrka och sin viljekraft från sina föräldrar. Hon var stolt över sin bakgrund. Hon skrev också att hon älskade Sverige, för att det här är ett land med yttrandefrihet, där en åsiktsstark person kan göra sin röst hörd. Hon ville få bra betyg, hon hade bestämt sig för att bli lärare. Jag hoppas att hon når det målet, för Sverige behöver fler lärare. Och fler som för vidare insikten om yttrandefrihetens värde till sina elever. För det är som Frankrikes president Emmanuel Macron konstaterade efter mordet på den franske läraren Samuel Paty – han som hade visat Muhammedkarikatyrerna i sitt klassrum. En av skolans viktigaste uppgifter är att fostra barn till medborgare. Och då måste man lära sig att åsikter ska brytas mot varandra – även åsikter som kan uppröra. Här i Järva pågår nu en dragkamp som kommer att bli avgörande, för hur vårt land ser ut om femtio år. Vi har dels det Järva, där Rasmus Paludan lyckades provocera fram våld och stenkastning. Och så vi har det Järva, där lokalsamhället sa ifrån. Där unga män valde fotbollskupp istället för provokation, och där en frustrerad dansk fick ge sig av, utskämd och arg. Vi har det Järva, där skolchefen Happy Hilmarsson med envist arbete ser till att 80 procent av eleverna når upp till gymnasiebehörighet. Och vi har det Järva, där extremister sprider rykten om att den kommunala skolan vill barnen illa. Och så har vi ett Järva, där hederliga företagare jobbar hårt för att försörja sig själva och sina familjer. Och ett annat Järva, där samma företagare blir utkonkurrerade av bidragssystemen. De hittar helt enkelt inte personal – i ett land där 700 000 invandrare i vuxen

ålder intekan försörja sig själva. Hur är det ensmöjligt? Att de goda krafterna vinner den härkraftmätningen är nödvändigt, om Sverigeska förbli ett tolerant, jämlikt och öppetsamhälle. Och alla skötsamma, arbetsamma och företagsamma människorska veta en sak: jag och mitt parti – vi står på er sida!***Ska det goda Järva ta tillbaka kontrollen, så måste de dåliga krafterna pressastillbaka. Och då måste staten kliva fram, där staten tidigare har dragit sig tillbaka. Så länge föräldrar inte kan släppa ut sinabarn på gården, utan risk för att de blir skjutna, kan ingen uppgift vara viktigare än att göra Järva tryggt. Det är enförutsättning för all annan positivutveckling. Fysisk trygghet har blivit vårtids frihetsfråga. Och då behövs tidigare och tydligare reaktioner och strängare straff. Påföljdersom är anpassade efter att det grovavåldet kryper längre ner i åldrarna. Då behövs en syn på brott och straff som uppvärderar brottsoffret. Som erkänner lidandet för den som utsätts för våld, blirränad, eller får sin bil nerbränd och sin affär plundrad. Vi moderater har en konkret plan för hur det här ska gå till. Vi kommer ta ett samlat grepp om kriminaliteten, från mordet, till ungdomsrånen och stöldligorna. Och vi har vänner i politiken att göra det med. Socialdemokraterna däremot, de har ingen aning om vad som måste göras. Och hade de haft det, så skulle de ändå inte få något gjort. För V, Mp och C kan inte enas om det som krävs. Nu behöver Sverige politisk handlingskraft – inte politisk handlingsförklamation. Här i Järva går en hel del åt rätt håll: Självförsörjningsgraden har gått upp – och inbrotten har gått ner. Och politiskt ledarskap spelar roll, som vi har sett med satsningen på Framtidens hus, engentänkt fritidsverksamhet som stöttar unga människor till jobb – och tillsjälvständighet. Moderaterna kommer inom kort presentera det största och mest genomarbetade programmet för riktigt förebyggande insatser, som något parti har tagit fram på decennier. Som tillsammans med helt nya verktyg för att stoppa våldet, kan göra riktig skillnad. Låt mig bara kort nämna några reformer.***”Små barn – små problem, stora barn – stora problem”, lyder ett gammalt uttryck som är sant bara ibland. Men insatser måste göras redan för de riktigt små barnen – och för deras föräldrar. Mammorsom har isolerats från samhället behöver mer stöd och fler kontaktytor. Föräldrar i utsatta områden borde mötas med fler hembesök inom ramen för BVC. Och pappor måste tvingas vara närvarande och ta fullt ansvar för sina familjer – inte minst för sina söner. Intesitta på ett café när de borde vara på ett föräldramöte. I Tensta träffade jag en somalisk föräldraförening. Allt var bra – utom själva namnet. För det var egentligen en somalisk mammaförening. Knappt en enda pappa i sikte. Och så måste vi storsatsa på det allra viktigaste för att barn över huvud taget skalära sig något i skolan, och för att vuxna ska förstå det samhälle de lever

i: detsvenska språket. Skolchefen Happy berättade att mångabarn som börjar i förskoleklass i Järvasaknar språk för att klara normalundervisning. Och att det gäller även barn som är födda i Sverige. Många tusenfullvuxna som har bott i Sverige i många år förstår inte viktig information på svenska. Det märktes tydligt under pandemin. Och utan begriplig svenska får man heller inget jobb. Det här är fullständigt orimligt och kommer leda till ett etniskt definierat nytt klassamhälle. Det måste stoppas. Därför vill vi införa språksscreening redan på BVC, därefter obligatorisk språkförskola från tre års ålder för de barn som behöver det. Och att man verkligen lär sig svenska måste bli ett krav för den som ännu inte kan försörja sig själv. Vi ordnar SFI – men du måste själv lära dig svenska. Sedan länge vet vi att ofullständig utbildning och dåliga betyg är starka riskfaktorer för framtida problem. Därför spelar skolan en helt central roll i alltförebyggande arbete. Men då måste skolan fungera för dem som vill lära sig något. Inte minst de elever som har det stökigt eller trångt hemma behöver en lugn miljö i skolan. Utåtagerande beteende som riktas mot lärare eller andra elever ska alltid mötas av nolltolerans. Vinner vi valet i höst kommer lärare få en tydlig rätt – och rektorer en tydlig skyldighet – att hålla klassrummen trygga. Det innebär i praktiken att våldsamma elever under en tid får flyttas till särskilda jour-skolor. Där ska riktade insatser sättas in för att socialt och medicinskt hjälpa eleverna, både med deras beteende och med att klara sin skolgång. Den här sortens åtgärder har varit kontroversiella i Sverige, och är det kanske fortfarande. Men vi har nu kommit till en punkt där vi måste göra upp med föreställningen att inkludering alltid är svaret på alla problem. För en del barn i riskzonen kan det tvärtom vara absolut nödvändigt att flyttas från ett sammanhang som garanterat leder snett, i värsta fall till döden. Nyligen träffade jag en ung kille som var aktiv i en av landets avhoppningsverksamheter. Han hade flera syskon, och alla var kriminella. Det finns nog ingen sämre start i livet än att växa upp i ett släktbaserat kriminellt nätverk, där brottsligheten bokstavligen talas om i arv. Då måste staten gå in med kraft och bryta kedjan. De som sprider lögnen att socialtjänsten i Sverige kidnappar barn har bara fel. Men de som bryter mot lagen och vägrar respektera att även barn har egna rättigheter – de ska få klara för sig att socialtjänsten verkligen kommer gripa in och ta hand om barnen. Jag vägrar acceptera en första och andra klassens rättigheter för barn i Sverige. Föräldrars rätt till sina barn kan inte tillåtas gå före barns rätt till trygghet, säkerhet och integritet. Och då måste informationsutbytet mellan olika offentliga aktörer som skola, socialtjänst och polis fungera bättre än idag. Sekretessen ska ju hjälpa den enskilde, inte stoppa nödvändiga insatser. Vi moderater vill införa en ny huvudregel som innebär att myndigheter ska dela all relevant uppgifter, om det behövs för att förhindra

eller utreda brott som kan leda till fängelse. Den gamla sekretessen funkar helt enkelt inte längre.*** Under rätt många år i politiken har jag jobbat med rätt svåra sociala frågor: omhändertagna barn, ungdomar som redan har blivit förtidspensionärer, hedersvåld och hedersförtryck, psykisk ohälsa, missbruk och bidragsberoende. Och jag är som ni vet moderat – men det Det talade ordet gäller finns en hel del i arbetarrörelsens historia som jag har respekt för. Egnahemsrörelsen, som bokstavligen talade om att bygga en bättre framtid. Kooperationsens tidiga affärssnillen och ABF:s bildningsideal. Och så den rationella synen på upplysning och social forskning, som hjälpte människor att själva bli bättre föräldrar, att bli av med den tidens klassamhälle. Allt detta var så länge sedan, och uppfattas nu som så självklart, att nästan har glömt bort hur framgångsrikt det var. Vi fick ökad jämställdhet mellan könen, frimodigare och självständigare barn – och miljoner svenskar gjorde en klassresa. Visst – ibland gick ambitionen att lägga livet till rätta lite för långt, men ändå: Jag inspireras av höga socialpolitiska ambitioner som talar klart om problemen. Det kommer min regering också göra. För nu måste Sverige göra en ny socialpolitisk resa. Den blir kanske ännu svårare än den förra, men den är minst lika viktig. Och den här gången är det uppenbart att Socialdemokraterna inte kommer leda den. Under deras styre de senaste åtta åren, har politiken varit passiv, tillbakalutad och ofta rent naiv. De saknar mod, och saknar ambition. Fortsätter Sverige att bara göra som nu, så kommer det också fortsätta gå, som det går nu. Det duger inte. Tillsammans med sina stödpartier vill de göra det ännu mer lönsamt att få bidrag. Och de vill ta bort möjligheten att själv välja skola. Den som försöker spara till ett eget boende ska få sitt sparande beskattat. Och lyckas man ändå köpa ett hus eller lägenhet, så vill starka krafter till vänster återinföra fastighetsskatten. Och medan Socialdemokraterna pratar om att vända på varje sten, så kastar kriminella gäng destenarna på polisen. Det parti som mer än något annat bäransvaret för att Sverige har fått de här problemen, kommer inte kunna lösa dem. Inte fyra förlorade år till.*** Allt det här vill jag göra upp med, om vinner valet i höst. Sverige är ett av de länder i världen som har lägst andel människor i verklig fattigdom. Men nya problem som dålig läskunnighet, låga utbildningsnivåer, låg medellivslängd, vaccinstånd, stor barnkullar och ökad trångboddhet är en återgång till gamla problem, som vi engång hade löst. Och det gäller även värderingar. Värden som individualism, jämlikhet mellan könen och tolerans för HBTQ-personers kärlek och livsval, har inte alltid hyllats i Sverige. Men nu är de en del av vårt DNA – och vitänker inte ge upp dem. Vi tänker inte avmissriktad tolerans falla tillbaka i hundra år gamla fördomar, eller acceptera att friheten att stå upp för vem man är, bara ska gälla

för vissa. Därför krävs nu samma systematik och oblyga rättframhet som när Sverige fördecennier sedan tog oss an den tidens fördomsfullhet och okunnighet. Reformerna som stärker kvinnors ställning. Som skyddar barns rättigheter. Som ställer krav på kapabla föräldrar. Som står upp för vetenskap, kunskap och upplysning. Som visar respekt – men som inte väjer från de svåra frågorna. Religionsfrihet, yttrandefrihet, desinformation, föräldraansvar och familjeplanering tillhörde frågorna. Stora barnkullar är ett allvarligt hinder för integration och bra barnuppfostran. Så var det i Sverige förr – och så har det nu blivit igen. Barn behöver förskolan, kvinnor behöver arbeta. Bidrag kan behövas för att stötta den som vill arbeta, men får aldrig sätta arbete. Därför borde flerbarnstillägget avskaffas, från och med det fjärde barnet. Och barnavårdscentralens program i utsatta områden behöver förstärkas och innehålla samtalsbåda om familjeplanering och förebyggande hälsa. Socialtjänsten och polisen behöver bli tydligare med vilka krav som Sverige ställer på föräldrar: Att flickor och pojkar har samma rättigheter. Att man gifter sig med vem man vill. Om man alls vill giftas. Att släkten är viktig, men att lagen är viktigare. Att den svenska gemenskapen bygger på individuella val. Reformerna och tydligheten av det slaget kommer inte vara populära i alla läger. Några kommer säga: lägg er inte i våra liv. Det kan man ofta ha respekt för, men inte om man behandlar sina barn illa. Eller gör som de imamer som förvägrar kvinnors skilsmässa från våldsamma män. Eller ragerar hallick, i religionens namn. Mitt budskap idag är därför både mycket löftesrikt, och lite hotfullt. Löftesrikt för alla, som liksom min mamma Karin, ville gå sin egen väg, stå på egna ben, forma sitt eget liv och göra sin egen klassresa. Men samtidigt hotfullt för dem som inte vill acceptera att Sverige är en rätt krävande gemenskap. Där vi är toleranta mot nästan allt – utom mot intolerans. Jag tror på ett samhällskontrakt där alla gör rätt för sig och där alla har samma rättigheter. Olika människor – men ett land, en lag, lika för alla. Jag vill bygga ett samhälle som håller ihop, inte ett med parallella universum. Ett samhälle där varken kön, klass eller klanska avgör din framtid. Ett samhälle där vem du är och vart du ska, är mycket viktigare än varifrån du kommer. Tack!

Taggar

2020-tal, 2022, Järvaveckan, Man, Moderaterna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/ulf-kristersson-tal-pa-jarvaveckan-2022>